

Cum era și firesc, cel de-al doilea concert al integralei ciclului vivaldian *L'estro armonico* — realizată de Nicolae Iliescu la pupitrul Orchestrei de cameră a Filarmonicii „George Enescu“ — a păstrat, în linii mari, caracteristicile interpretative care au făcut din primul concert unul dintre evenimentele de mare ale stagiunii, fără a se înălța totuși deasupra oricăror observații critice. Faptul că între cele două „reprize“ ale integralei timpul a fost atât de scurt (3 iunie — 22 iunie) a permis, desigur, perceperea actului artistic în totalitatea lui — dar, în același timp, nu a îngăduit dirijorului rezolvarea problemelor rămase în suspensie. (O va face însă, cu siguranță, în perioada de pregătire a înregistrării pentru Casa de discuri „Electrecord“ — prin care se va desăvîrși, în vederea fructificării depline, laboriosul demers interpretativ al acestui grup de muzicieni pasionați, căruia melomanii îi datorează și gravarea integralei celor 12 *Concerti grossi op. 6* ale lui Corelli). Nouățile prezentate de programul al doilea au privit mai cu seamă contribuțiile solistice: alături de — sau alternativ cu — Cristina Anghelcscu, Ștefan Ruha și Dorina Mangra (participanți și la primul concert și nedezmințindu-și aici meritele și nici scăderile constatate acolo), au evoluat de astă dată Ion Voicu, Mădălin Voicu și foarte tânărul Florin Ionescu-Galați, iar alături de aportul violoncelistului Dan Cavassi trebuie menționat și acela al clavicinistei Martha Joja. Cu toate acestea, am remarcat cu bucurie și un sensibil progres al orchestrei: dacă în concertul precedent capacitatea de comunicare a emoției artistice a scăzut către sfârșit, diminuată de un soi de oboseală care părea a pune stăpînire pe instrumentiști — aici, dimpotrivă, un veritabil crescendo al încărcăturii expresive a încheiat acest temerar și inspirat act artistic.

Cristina Buciu — Dan Dediu

Un recital de sonate (și încă de dificultate majoră: a IV-a de Ysaye, *opus 30 nr. 2* de Beethoven, *Sonatina* de Eduard Terényi și *opus 94* de Prokofiev) reprezintă o probă de maturitate pe care nu mulți instrumentiști sînt capabili să o înfrunte încă înainte de a absolvi studiile medii — așa cum a făcut-o acum, cu succes indiscutabil, violonista Cristina Buciu, elevă în clasa a XI-a la Liceul de artă „George Enescu“ (clasa prof. Rudolf Stamm). E drept însă că recitalurile anterioare, susținute tot la Ateneu, ca și concertele cu diferite orchestre simfonice din țară, au constituit pentru tinăra interpretă o solidă pregătire, de care a beneficiat în acest nou și important contact cu publicul bucureștean (la 24 iunie). Încă de la primele măsuri ale *Sonatei pentru vioară solo* a lui Ysaye (în pofida tracului ce marchează, inevitabil, orice început de recital), Cristina Buciu s-a relevat drept o violonistă inteligentă și sensibilă în egală măsură, cu o tehnică aptă să depășească problemele deloc simple ale unei scriituri polifonice și de virtuoziitate în același timp, tinzînd — și izbutînd, în măsura în care substanța muzicală însăși o permite — să convertească, sub efectul gândirii și al trăirii deopotrivă, virtuoziitatea în expresivitate.

O a doua dovadă de maturitate — după aceea a alegerii programului — a constituit-o faptul că, renunțînd la avantajele pe care le oferă (în această fază a evoluției unui foarte tînăr interpret) colaborarea cu pianistul corepetitor cu care lucrează de obicei, Cristina Buciu a apelat la un coleg de generație: Dan Dediu, eminent student la clasa de compoziție a lui

Ștefan Niculescu de la Conservatorul „Ciprian Porumbescu“ și — cum s-a dovedit — pianist de reală valoare. Interpret ideal pentru muzica de cameră. Dan Dediu înțelege cu adevărat importanța conlucrării și nu caută nici o clipă să-și domine partenerul. Nici chiar atunci cînd partitura ar justifica-o — așa cum se întîmplă în *Sonata* lui Beethoven. Puterea de a construi interpretarea ca pe un tot, nu ca pe o înlînțuire a patru părți mai mult sau mai puțin independente, precum și o vigoare aparte în crearea și susținerea tensiunii a caracterizat versiunea pe care cei doi tineri instrumentiști au realizat-o aici, înscrind-o în stilul de execuție beethovenian fără a copia însă în vreun fel modelele ilustre ale acestuia.

În sfîrșit, partea a doua a recitalului a demonstrat profundă înțelegere a creației contemporane — firească pentru un compozitor în formare, cum este Dan Dediu, dar puțin obișnuită pentru un instrumentist în formare, cum este Cristina Buciu. Cu degajarea pe care i-o conferă deplina siguranță în cînt, violonista a evidențiat în chip fericit, în *Sonatina* lui Ede Terényi, contrastul dintre muzica de atmosferă a recitativului și muzica de forță a toccatei, pentru a entuziasma în cele din urmă publicul prin modul spirital de a exprima (cu constantă grijă pentru detaliu, ca și pentru suflul larg al discursului) și sarcasmul lui Prokofiev și ironia lui fină și neașteptata lui duioșie și trepidanta lui vitalitate.

Luminița VARTOLOMEI

Ilinca Dumitrescu

Găzduit de studioul de concerte al Radioteleviziunii, al IX-lea recital de pian susținut de Ilinca Dumitrescu sub genericul „Decenii contemporane“ — ciclul inițiat cu mai bine de trei ani în urmă, în septembrie 1983 — s-a constituit într-un remarcabil eveniment al stagiunii camerale actuale. Interpretă legată, într-o primă direcție a activității sale concertistice, de literatura pianistică de tradiție, Ilinca Dumitrescu se definește ca muzician complex și prin abordarea constantă, în performanțe artistice de înaltă ținută, a creațiilor secolului XX, surprinse în varietatea, adesea deconcertantă, a aspectelor lor caracteristice. Trebuie însă subliniat faptul că, în cazul recitalurilor de acest gen, modelate cu neobosită energie și deosebită clarviziune, meritul incontestabil îi revine pianistei Ilinca Dumitrescu nu numai pentru efortul de promovare a muzicii contemporane, ci și pentru calitatea însăși a interpretării. Recitalul din 2 iunie, deosebit de amplu și consistent, s-a dovedit a fi o veritabilă probă de rezistență, de flexibilitate la capitolul stăpînirii tehnice și al parcurgerii nuanțate a sinuoaselor traectorii componistice. Reliefarea elementelor principale de sens muzical, apropierea sensibilă de ideatica bogată a muzicii tălmăcite s-au conjugat cu simțul deosebit al interpretei în selectarea atentă a partiturilor (în majoritate prime audiții) și cu structurarea programului ce a ținut cont de criteriul varietății atât în privința apartenenței lucrărilor la felurite zone cultural-muzicale, cît și în cea a diverselor stiluri proprii acestora. Partituri complexe, de largi dimensiuni au alternat cu miniaturi avînd rol de liant între lumi sonore diferite ca expresie, ca atmosferă.

Creația unui compozitor consacrat al secolului XX — Olivier Messiaen — a fost ilustrată în program prin 2 *Piese* purtînd în esență virtuțile muzicii creatorului francez: contraste puternice, diferite sugestii timbrale, deosebită bogăție ritmică, fantezie debordantă în crearea și desfășurarea fluxului sonor cu puternice ecouri emoționale.